

Sygn. akt IV Ka 296/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela publicznego Burmistrza S.

po rozpoznaniu w dniach 26 maja, 23 lipca i 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **O. K.**

córki B. i J. z domu T.

urodzonej (...) w miejscowości K.

obwinionej z art. 10 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 19 stycznia 2015 roku, sygnatura akt II W 173/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar orzeczonej względem obwinionej O. K. kary grzywny obniża do 3 000 (trzech tysięcy) złotych przyjmując jednocześnie za podstawę wymiaru tej kary wyłącznie art. 10 ust. 2 ustawy z 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 300 złotych opłaty w sprawie;

III. na podstawie art. 118 § 3 k.p.w. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 1000 złotych tytułem częściowych kosztów udziału biegłego w postępowaniu odwoławczym.

Sygn.akt IV Ka 296/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem O. K. uznana została za winną, że:

w okresie id dnia 27 marca 2013 roku do 6 listopada 2013 roku wbrew obowiązкови określönemu w art. 5 ust.1 pkt 3b ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach pozbywała się zebranych na

terenie nieruchomości (...) nieczystości ciekłych w sposób niezgodny z przepisami ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach,

tj za winną popełnienia wykroczenia z art. 5 ust.1 pkt 3b ustawy z 13.09.1996 r. o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach i za to na mocy tychże przepisów wymierzono obwinionej karę 5000 zł grzywny.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca O. K. zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy i przyjęcie jedynie twierdzeń oskarżyciela jako twierdzeń niezaprzeczalnych i prawdziwych,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 8 kpw, poprzez m.in. bezpodstawne przypisywanie obwinionej postawy agresywnej, aroganckiej, cech postawy roszczeniowej mimo braku jakichkolwiek dowodów na tego typu ocenę.

Wobec błędnej oceny osoby obwinionej zachodzi duża wątpliwość w bezstronność Sądu przy orzekaniu wyroku w przedmiotowej sprawie,

- naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez oddalenie wniosku obwinionej o powołanie biegłego do sprawdzenia prawidłowości wyliczeń dokonanych przez urzędników oskarżyciela, a stanowiących podstawę do sformułowania zarzutu, a nadto poprzez oddalenie wniosku obwinionej o powołanie biegłego do wyliczenia ilości faktycznie zużytej przez obwinioną wody tak na cele remontowe, jak i inne, podane w pismach procesowych.

Tym samym apelująca wniosła o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości,

- uniewinnienie obwinionej od zarzuconego jej wykroczenia,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podczas postępowania odwoławczego podzielił pogląd skarżącej, iż dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy konieczne jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu inżynierii środowiska, gospodarki wodnej i gospodarowania odpadami dla jednoznacznego ustalenia w szczególności jakie ilości wodny bezzwrotnej wykorzystane były przez obwinioną w okresie od 27 marca 2013 r. do 6 listopada 2013 r.

Decyzja ta wynikała z faktu, że Sąd I instancji w tej mierze oparł się na wyliczeniu dokonany przez oskarżyciela, a więc stronie postępowania co jawi się jako oczywiście niedopuszczalne.

W efekcie powołana przez Sąd II instancji w charakterze biegłego inż. E. N. w swojej opinii (k-242-248) stwierdziła, że obwiniona w okresie o jakim mowa w akcie oskarżenia mogła zużyć:

1) 93,75 m³ wody dla podlewania trawnika,

2) 276,54 m³ wody na cele budowlane

oraz mogło dojść do niekontrolowanego wycieku wody z powodu awarii sieci

3) 50m³.

Łącznie jest to 420,29 m³.

Powyższe wyliczenie biegła skorygowała wiarygodnie na rozprawie odwoławczej 20.08.2015 r. stwierdzając, że popełniła poważny błąd przy wyliczeniu zużycia wodny bezzwrotnej na cele budowlane i ostatecznie wielkość tę określiła na 42,12 m⁽³⁾. W konsekwencji w firmie „K.” zużyto w omawianym okresie 185,87m⁽³⁾ wody bezzwrotnej.

Oczywistym jest, że są to wyliczenia „czysto teoretyczne”, oparte przede wszystkim na oświadczeniach obwinionej oraz stosownych normach zużycia. Niestety, w chwili obecnej takich ustaleń nie sposób dokonać w inny sposób, niż uczyniła to biegła.

Zważywszy na powyższe, uwzględniając zasadę wyrażoną w art. 8 kpw w zw. z art.5§2 kpk należało przyjąć, że faktycznie O. K. w omawianym okresie zużyła właśnie 185,87 m³ wodny bezzwrotnej.

Wielkość ta musiała być uwzględniona na korzyść obwinionej w omawianej sprawie, czemu nie stoi na przeszkodzie błędnie interpretowany przez Sąd Rejonowy art. 27 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorczym odprowadzaniu ścieków. Z treści tego przepisu wynika bowiem wprost, że w rozliczeniach ilości ścieków ilość bezpowrotnie zużytej wody uwzględnia się wyłącznie w przypadkach, gdy wielkość jej zużycia na ten cel ustalona jest na podstawie dodatkowego wodomierza zainstalowanego na koszt odbiorcy, którego u obwinionej nie było.

Oznacza to tylko tyle i aż tyle, że zużycie wody bezzwrotnej bez osobnego wodomierza nie może być uwzględnione w rozliczeniach z zakładem wodociągowym lecz nie można przyjąć, że woda bezzwrotna zużyta „poza osobnym wodomierzem” ma być uznana za ściek w rozumieniu ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach.

Rezultatem tego przyjęcia była konieczność odjęcia wskazanej wyżej wielkości zużytej wody bezzwrotnej od 649,45m³. Jest to 463,58m³ i ta ilość musi być uznana jako odprowadzona przez obwinioną wbrew zasadom wyrażonym w ustawie o utrzymaniu porządku i czystości w gminach.

Zważywszy na powyższe należało obniżyć wymiar orzeczonej wobec O. K. kary grzywny do 3000 jako współmiernej do zawinienia obwinionej i adekwatnej do jej możliwości płatniczych, a więc po prostu sprawiedliwej.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że biegła w swojej pierwotnej opinii sugerowała także, że z uwagi na nieszczelność instalacji wodnej w firmie obwinionej następują znaczne niekontrolowane ubytki wody.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zlecił biegłej wydanie opinii uzupełniającej w tym zakresie. Ta, zauważając, że stan wszelkich instalacji wodnych i kanalizacyjnych u obwinionej jest w bardzo złym stanie podkreśliła, że nie sposób dokonać jednoznacznych pomiarów zgodnie z zaleceniem Sądu Okręgowego, wskazując przy tym na przyczyny obiektywne jak i brak należytej współpracy w tym kierunku ze strony O. K. czy też „jej” pracowników (por. k – 280-281).

W efekcie Sąd Okręgowy uznał, że stosowanie w tej części zasady wyrażonej w art. 8 kpw w zw. z art.5§2 kpk wychodziło by poza istotę tego przepisu i zdecydowano jak w wyroku.

Na koniec należy wskazać, że Sąd Okręgowy za podstawę wymiaru kary grzywny powołał wyłącznie art. 10 ust.2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach bowiem tylko ten przepis przewiduje sankcję karną, nie zaś powołany przez Sąd Rejonowy także art.5 ust.1 pkt 3b tej ustawy.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.